

Τὸ θάρρος τῆς ἀγάπης (Καραγιάννης Νικάνωρ Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Τὸ θάρρος ποὺ πηγάζει καὶ ἀπορρέει ἀπὸ τὴν ἀγάπη, ὑπερρικᾶ φόβους καὶ δισταγμούς, ἐμπόδια καὶ κινδύνους. Αὐτὸ μᾶς ὑπενθυμίζει μὲ τὸν πλέον εὐγλωττο τρόπο τὸ περιστατικὸ τῶν τολμηρῶν μυροφόρων γυναικῶν. Ἀψηφώντας φόβους καὶ κινδύνους «ἠγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν». Ξεκινοῦν νύχτα, γιὰ νὰ προσφέρουν τὶς ἐντάφιες τιμὲς στὸ νεκρὸ, ὅπως νόμιζαν, διδάσκαλό τους.

Άφοσίωση, τόλμη και αγάπη

Μᾶς συγκινεῖ και μᾶς ἐκπλήσσει τὸ φρόνημα και ἡ συμπεριφορὰ τῶν μυροφόρων γυναικῶν, καθὼς ξεπερνοῦν τὶς φοβίες και τὶς δειλίες τῆς ἀνθρώπινης φύσης και τοῦ γυναικείου φύλου τους. «Φύσις ἀσθενῆς τὴν ἀνδρείαν ἐνίκησεν ὅτι γνώμη συμπαθῆς τῷ Θεῷ εὐηρέστησε», ὁ Θεὸς ἐπειδὴ εὐαρεστήθηκε ἀπὸ τὴν ψυχικὴ τους διάθεση ἔκανε τὴν ἀσθενικὴ γυναικεία φύση τους, νὰ ξεπεράσει τὴν ἀνδρική, τονίζει ὁ ὕμνογράφος. Καὶ ὅμως αὐτές οἱ ἡρωίδες τῆς πίστες γίνονται ταυτόχρονα τύπος και εἰκόνα τῆς ἀπλῆς ἀνθρώπινης εὐαισθησίας, ἀλλὰ και τῆς ὀλοκληρωτικῆς ἀφοσίωσης και ἀκλόνητης ἀγάπης. Ἡ διακριτικὴ τους παρουσία εἶναι χαρακτηριστικὴ. Βρίσκονται ἀθόρυβα στὴ σκιά τοῦ Χριστοῦ. Στέκονται πλάι του στὶς τραγικὲς ὥρες τοῦ σταυρικοῦ πάθους «εἰστήκεισαν δὲ παρὰ τῷ σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ ἡ μήτηρ αὐτοῦ και ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ και Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ» (Ἰω. 19,25). Τότε πού οἱ μαθητὲς Του Τὸν ἐγκατέλειψαν. Τότε πού τράπηκαν σὲ φυγὴ και Τὸν ἄφησαν μόνο. Ὅταν στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ ἀποκοιμήθηκαν, ἐνῶ ὁ ἰδρώτας τῆς ἀγωνίας τοῦ Χριστοῦ γινόταν «ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος» λίγο πρὶν τὸ ἐπερχόμενο μαρτύριο. Ὅταν ὁ ἐνθουσιώδης και παρορμητικὸς Πέτρος Τὸν ἀρνήθηκε και ὁ ἀπογοητευμένος Ἰούδας Τὸν πρόδωσε.

Και ὅμως ἡ γενναιότητα και ἡ ἀφοσίωση τῶν μυροφόρων γυναικῶν στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ εἶναι συγκλονιστικὴ, ἔστω και ἂν τὸ Εὐαγγέλιο ἀναφέρει ἐλάχιστες μόνο φράσεις γιὰ αὐτές. Ἡ ἐμπιστοσύνη και ἡ ἀγάπη τους στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ δυναμισμοῦ τους. Ἀγαποῦν και ἐμπιστεύονται. Ἀνοίγουν τὴν καρδιά τους και μέσα στὴν ἀπλότητά τους παραδίδουν τὸν ἑαυτό τους στὸν Χριστό. Πιστεύουν και τολμοῦν. Τολμοῦν και προχωροῦν. Ἄλλωστε ὅποιος πιστεύει γνωρίζει ὅτι «δύναται πάντα δρᾶν, και αὐτὰ τὰ δοκοῦντα τοῖς πολλοῖς δυσχερῆ και ἀκατόρθωτα», δηλαδή μπορεί νὰ ἐπιτύχει και αὐτὰ πού φαίνονται ἀκατόρθωτα. Ὑπερνικοῦν ἐμπόδια και δυσκολίες και ζοῦν τὸ θαῦμα τῆς ὑπέρβασης. Αὐτές πού πόνεσαν τόσο πολὺ γιὰ τὸ σταυρὸ και τὸ θάνατο τοῦ Χριστοῦ, γίνονται πρῶτες μάρτυρες και διάκονοι τῆς χαρᾶς τῆς Ἀνάστασής Του. Τὸ πιὸ πυκνὸ σκοτάδι εἶναι λίγο πρὶν ξημερώσει. Ἔτσι λοιπὸν στὸ σκοτάδι τῆς ὀδύνης τοῦ θανάτου, ἀνατέλλει τὸ φῶς τῆς ἀνάστασης και τῆς ζωῆς. Οἱ μυροφόρες ζοῦν τὴ νύχτα τοῦ θανάτου, ἀλλὰ πορεύονται μὲ πίστη και θάρρος και βλέπουν νὰ ξημερώνει ἡ μυστικὴ ἡμέρα τῆς ζωῆς.

Ἡ τόλμη και τὸ θάρρος τῶν μυροφόρων

Ἡ τόλμη και τὸ θάρρος τῶν μυροφόρων ἐλέγχει τὴ δειλία και τὴν ἀτολμία μας στὴν πραγμάτωση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Γιατί ἀπαιτεῖται ψυχικὴ δύναμη και θάρρος γιὰ τὴ μαρτυρία τῆς πίστες στὴν ἐπικίνδυνη ἐποχὴ μας. Χρειάζεται

θάρρος στὰ δύσκολα διλήμματα καὶ στὶς κρίσιμες ἐπιλογές τῆς ζωῆς μας ποὺ ἀποδεικνύουν τὴ γνησιότητα τῶν χριστιανικῶν μας ἀρχῶν καὶ ἀξιῶν. Χρειάζεται τόλμη ποὺ κοστίζει πολλὰ γιὰ μία στάση ζωῆς ποὺ ἀντιστέκεται στὶς ποικίλες προκλήσεις τοῦ κόσμου, ποὺ δὲν ὑποκύπτει στὸν τυραννικὸ ὀρθολογισμό καὶ δὲν παρασύρεται στὴν παραζάλη τοῦ παραλογισμοῦ καὶ τοῦ μηδενισμοῦ τοῦ καιροῦ μας. Χρειάζεται θάρρος, γιὰ νὰ ὑπερνικοῦμε τὴν ἠττοπάθεια κάθε πνευματικῆς προσπάθειας. Γιὰ νὰ μποροῦμε, ἀκόμη, νὰ πιστεύουμε, νὰ ἐλπίζουμε καὶ νὰ ἀγαπᾶμε σὲ ἕναν κόσμο ποὺ δὲν πιστεύει ὀρθά, δὲν ἀγαπάει οὐσιαστικὰ καὶ ἔπαυσε πλέον νὰ ἐλπίζει πραγματικά.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, εἶναι αὐτονόητο ὅτι τὸ θάρρος ἀποτελεῖ τὸ ἀπαραίτητο ὄπλο τοῦ ἀνθρώπου στὸ δύσκολο ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Ἡ λογικὴ τοῦ κόσμου ἰσχυρίζεται ὅτι, γιὰ νὰ ἀποκτήσουμε αὐτὴ τὴν ἀρετὴ, χρειάζεται νὰ ἐνισχύσουμε τὴν αὐτοπεποίθησή μας. Νὰ ἐμπιστευθοῦμε τὸν ἑαυτό μας καὶ τὶς δυνατότητές του. Νὰ ἔχουμε ψύχραιμη καὶ θετικὴ σκέψη. Νὰ ἰσχυροποιήσουμε τὴ θέληση καὶ τὸ χαρακτήρα μας, ὥστε νὰ μὴ δειλιάζουμε, νὰ μὴν πανικοβαλλόμαστε καὶ νὰ μὴ μεμψιμοιροῦμε μπροστὰ στοὺς κινδύνους καὶ τὰ προβλήματα. Ἡ πίστη καὶ ἡ στάση ζωῆς τῶν μυροφόρων μας λέει κάτι ἀκατανόητο γιὰ τὸν κόσμο. Ἡ ἀγάπη ποὺ θυσιάζεται, ἡ ἀφοσίωση ποὺ προσφέρει εἶναι ἡ δύναμη τοῦ θάρρους ποὺ ξεπερνᾷ ἀκόμη καὶ τὴ σκιὰ καὶ τὸ φόβο τοῦ θανάτου καὶ ὁδηγεῖ στὴ νίκη καὶ τὸ θρίαμβο τῆς ζωῆς. Ἀμήν.

Πηγή: agiazoni.gr